

Amennyiben a főellenállási vonal előtt nem sikerült a harcokocsikat leküzdeni, úgy ez a század- és zászlóaljtartalékok feladatává válik.

Az amerikaiak véleménye szerint az ezred és zászlóalj az ellentámadást — még akkor is, ha harcokocsik rendelkezésre állnának — csak a harc legkritikusabb pillanatában kell végrehajtani. Ehhez a legmaximálisabb számú tüzgép felhasználandó.

Egyébként az ellentámadás megszervezésére az alábbi támpontok veendőek figyelembe:

a) Az ellentámadás elgondolását mindig a meglepetés vezérelje.

b) Az ellentámadás súlypontja az előretörő ellenség egyik, vagy egyszerre mindkét szárnyára irányuljon, még mielőtt megerősíthetné magát.

c) A mélységi övben harcokocsikkal együtt betört ellenséges gyalogsággal szemben az ellentámadást legcélszerűbb a saját harcokocsik nélkül, páncélelhárító lövegek támogatásával végrehajtani.

d) A védelmi állás külső szegélye elé (főellenállási vonal) visszavetett ellenség tüzzel üldözendő. Az ellentámadást végrehajtó részekkel való előnyomulás a főellenállási vonalon túl — külön parancs nélkül — tilos.

Fenti előadottakból leszűrhetjük az általános képet, mely lényegileg nem különbözik a miénktől. Nálunk is, az amerikaiak szerint elnevezett ellenálló és támogató lépcsőben két zászlóalj van, míg nagyjából egy zászlóalj az ezredtartalék. A szemrevételezések nálunk is kb. hasonlóan történnek. A harcbiztosító szerveknek nálunk az előőrsök vonala felel meg. Talán különbség nálunk, hogy az ezred hátsóbb lépcsőkre nem tart vissza annyi tüzgépet, mint az amerikai hadsereg ezrede, mert mi az aránylag kevés ezredtüzgépet rendszerint kijátsszuk a küzdők támogatására.

Vörös Tibor

Az angol hadsereg szervezési nehézségei az angol sajtó tükrében

(The Daily Telegraph and Morning Post 1947 március 26. és április 18. számából.)

A Daily Telegraph hasábjain a lap katonai tudósítója H. G. Martin vezérezredes folytatólagos cikkeiben ismertette azokat a nehézségeket, amelyeket az új angol véderő törvény bevezetése mind a hivatásos (regular), mind a területi tartalék (territorial) hadsereg részére jelent.

Néhány szemelvényt adunk ezekből a cikkekből, hogy tájékozottságunkat ebben a vonatkozásban is kiterjeszthessük.

A cikkíró szerint az 1949. év, az új véderő törvény első éve lesz a *legkritikusabb év*.

Szerinte a hivatásos hadsereg 1949. évi január 1-én 210.000 hivatásos katonából és 210.000 az új véderő törvény (a nemzeti szolgálat) alapján igénybevett emberből összesen: 420.000 főből fog állani.

1950. január 1-én a létszám 224.000 és 116.000, összesen: 340.000 fő lesz, amivel akkor már a hadseregben nem a 2 éves szolgálatra

behívottak, hanem csak az egy évre igénybevettek lesznek az új véd-erő törvény szerint.

A szolgálati idő rövidítés először 1949. január 1-én lép életbe. A létszámok fenntartása szükségessé fogja tenni, hogy a kormány a múlt év májusában kibocsájtott és az 1947. és 1948. évre szóló behívási rendeletet érelyesen hajtsa végre és ezenkívül azt is, hogy új időpon-
tokat tűzzön ki leszerelési napokul. S ezek a körülmények kétségtelenül kedvezőtlenek lesznek a szolgálatban levőkre, illetve a sorra-kerülőkre.

A legnagyobb emberhiány 1948-ban várható a hadseregben.

A cikkíró szerint az egy éves igénybevétellel bevonultatni tervezett 116.000 főből egyszerre 58.000 főt lehet hat hónapos ujonc kiképzés alá vonni, mert tapasztalata szerint általában négy fő ujonclegénységet lehet hat hivatással együtt egy kis kiképző egységbe összefogni, hogy a hivatásosak az ujoncok teljes értékű oktatását és betanítását elvégezhesék.

Véleménye szerint az így kiképzett 58.000 ember, vagy a létszám kiképzésre nem vezényelt része nem sok hasznot ad majd az ezrednek és félő az is, hogy a hat hónapos kiképzésük után is mind-egyik csak kocsivezetői és hasonló beosztást fog kapni.

A cikkíró az így megteremtett 224.000-es hivatásos hadseregből még leszámolja a mintegy havi 2.500 főnyi hivatásos ujonc kontin-
genst, a kiképző és adminisztratív törzseket, a területi hadsereg és a légvédelmi egységek állandó törzseit és ezek levonásával véleménye szerint optimisztikusan számolva, mindössze: 110.000 kiképzett kato-
nát lehet az aktív tábori hadseregnél számvetni.

A cikkíró felveti, hogy milyen feladatokat lehet 110.000 kikép-
zett emberrel elvégezni és felveti a kérdést, nem kellene-e a birodalom tengrentúli kötelezettségeit még 1950 előtt felülvizsgálni, ha a hadsereg csak ilyen kevés fegyveres létszámot biztosíthat, vagy nem válik-e szükségessé az egy éves szolgálati időnek 18 hónapra való fel-
emelése.

A cikkíró szerint a háború utáni hadseregben, szemben a háború előttivel igen megnőtt az úgynevezett „slepp“. A különböző törzsek, az ellátó és egyéb szervek megnövekedését még csak elősegítette az, hogy azok a tengerentúli helyőrségek is, amelyekben az elhelyezést azelőtt polgári környezetben és elhelyezésben város- és laktanya szer-
rűen lehetett biztosítani, ma többnyire táborszerűen élnek és ez a körülmény, mind az ellátó szolgálatot, mind az összekötő és egyéb szolgálatokat megnehezíti és ezek csak nagyobb létszám fenntartásával biztosíthatók.

A cikkíró szerint a háború előtt 15.000 hivatásos létszám volt egyidőben alapkiképzés alatt és ez 220—240.000 fős hivatásos had-
sereget eredményezett. 1950-ben véleménye szerint 73.000 ember, 58.000 igénybevett sorlegénység és 15.000 ht. lesz egyszerre ujonc kiképzésben és mindez csak egy 110.000 fős hadrafogható létszámot fog eredményezni. A cikkíró véleménye szerint ehhez felesleges a megjegyzés.

A területi (tartalék) hadsereg legfőbb fogyatékoságát Martin vezéreztudó a hivatásos tiszték kis létszámában és az elhelyezési nehézségekben látja.

A területi hadseregben levő szolgálat önkéntes és négy évre terjed, de nem jelent állandó szolgálatban létet. A területi hadseregbeni önkéntesnek ugyanis csak egy tizenöt napos kötelező táborozást kell minden évben végeznie, egyébként polgári foglalkozási helyéről jár a gyakorlótérre.

A cikkíró kérdést tesz, hogy vajjon feltöltés-e a teljes létszámukat ezek az egységek és vajjon nem fognak-e az emberek csak azért jelentkezni a területi hadseregben való szolgálatra, hogy ezáltal az új véderő törvény szerinti egy éves hadkötelezettség alól kibúvót találjanak. Kérdés a területi hadseregnél még az is, hogy az otthon és a gyakorlótér közötti utazásban eltöltött időt megtérítse-e az államkincstár vagy sem.

A cikkíró szerint tehát a területi hadseregnek is sok nehézsége van és sok kétely fog még felmerülni ezzel kapcsolatosan is, mind az átmeneti időszakban, mind az új véderő törvény bevezetése után a későbbi fejlesztés időszakában.

Czebe Jenő

A gépkocsizó gyalogság együttműködése a páncélosokkal éjjeli harcban

(V. Vorocsenko gárdaezredes cikke az Orosz Katonai Szemle 1946. évi 15. számában.)

A visszavonuló ellenség bizonyos fokig mindenkor demoralizált. Az utak úgy hátrafelé, mint az arcvonal felé akadályokkal vannak eltorlaszolva és hosszú oszlopokban menetelnek a gépkocsik, páncélosok és vonatcsapatok. Ily helyzetben a rajtaütésnek különös fontos szerepe van. Igyekezzünk az ellenség védelmét az élen támadó páncélosokkal megtörni. A páncélosok feladata: az utak megtisztítása, vagyis a vonatok és gépkocsiknak az útról való eltávolítása, gyengébb ellenállások megtörése. Minden egyes harcocsin legyen legalább 4—5 „megszálló” ember. A harcocsi „megszállók” kötelem: a harcocsit közvetlen támadók ellen védeni, kik páncélköllel vagy más elhárító eszközzel vannak felszerelve; egyes házak, kisebb községek megtisztítása ellenséges gyalogságtól; célmegjelölés (pontosan kell megjelölni a célt, mert a harcocsiból éjjel a megfigyelés lehetetlen) és a tűz helyesbítése.

Az éjjeli menet előkészítésére feltétlenül szükséges:

a) foszforral vagy krétával a harcocsi oldalára és hátul felismerhető jeleket rárajzolni;

b) fényjeleket megállapítani (zseblámpával, a harcocsi hátsó lámpájával, majd harcokban rakétával és nyomjelző lövedékkel);

c) a harcocsi szakaszok, vagy századok között, harcalakzatban való mozgásnál megfigyelési sávokat jelöljünk meg, a saját figyelési